

Com partitura

“Encara que em diguen omniscient, aquest humil narrador no es veu capaç d’arribar a conèixer tots els detalls, vostés disculpen”.(p149)

L’ofici d’escriure porta, més d’una vegada, a una volguda comunicació de tots aquells que hi són: l’escriptor, el narrador, el lector... La volguda complicitat entre el narrador i el lector atorga un toc d’humanitat a una comunicació que es voldria diàleg compartit. El narrador d’El músic del Boulevard Rossini no s’està de manifestar eixa veu ja des de la tercera línia d’aquesta preciosa novel·la: *“...una pluja modesta, no creguen...”* (p9). De vegades, dins el joc proposat amb el lector, busca formes diferents per aclarir el protagonisme de qualche diàleg: *“Qui parla és l’home de la barba descurada”* (p21) ens diu una mica després de fer-lo xerrar. La petició de joc i complicitat amb el lector el porta fins la proposta ‘didàctica’ de demanar camins diferents que el lector-actiu pot crear, com les que suggereix a la pàgina 16 *“...si haguera optat per seure a la taula on hi ha la dona sola, aquesta novel·la hauria sigut una altra...”* o després d’un bes lèsbic: *“la varietat de possibles novel·les és immensa”* (24) o les tantes cartes no escrites. També comparteix el dubte del narrador en l’esmentat i agrait joc *“...no sé si hem dit ja que...”* (44) o la irònica omniscència *“...posem uns quinze, si no l’encertem no ens n’anirem de molt”* (68) En la mateixa pàgina se’ns mostra un altre exemple de diàleg narrador-lector i l’ofici d’escriptor *“...Qui espere la descripció tòpica d’una professora soviètica de novel·la d’espies va molt errat”*. Més endavant tornarà a explicar les vicissituds de l’escriptor en fornir una novel·la *...entre unes coses i altres, encara no hem tingut ocasió de presentar-lo”* (120).

En la progressió de la novel·la i d’aquesta complicitat volguda apleguem a sentir-nos part de l’obra, més si l’autor ens fa veure’ns en un plural que no sempre és majestàtic sinó part activa del relat *“Fa no res que l’hem deixada i ja tornem a trepitjar l’estació...”*(79) *“...la senyora Gretkowska, ja tindrem ocasió de conèixer-la millor”* (89). El joc del narrador en amagar i despullar la informació pren diversos matisos al capítol final on se’ns mostra l’omnisciència *“...si llegira aquelles línies... ...sabria que Cezar...”* i, a continuació, l’irònic narrador *“...no ho sabrem mai”*(178).

Molts són els valors d’aquesta novel·la, tant pel contingut de denúncia que acompanya la trama amorosa farcida d’enyor com pels recursos d’espai i temps amb què es mou. També ens regala algunes frases que

Canut, cas que Vicent Usó li les hagués deixat conèixer, hauria anotat al catàleg de sentències. Destaquem, però, eixe valor afegit: poder, com a lectors vius, compartir amb Tadeusz les notes del seu violí.